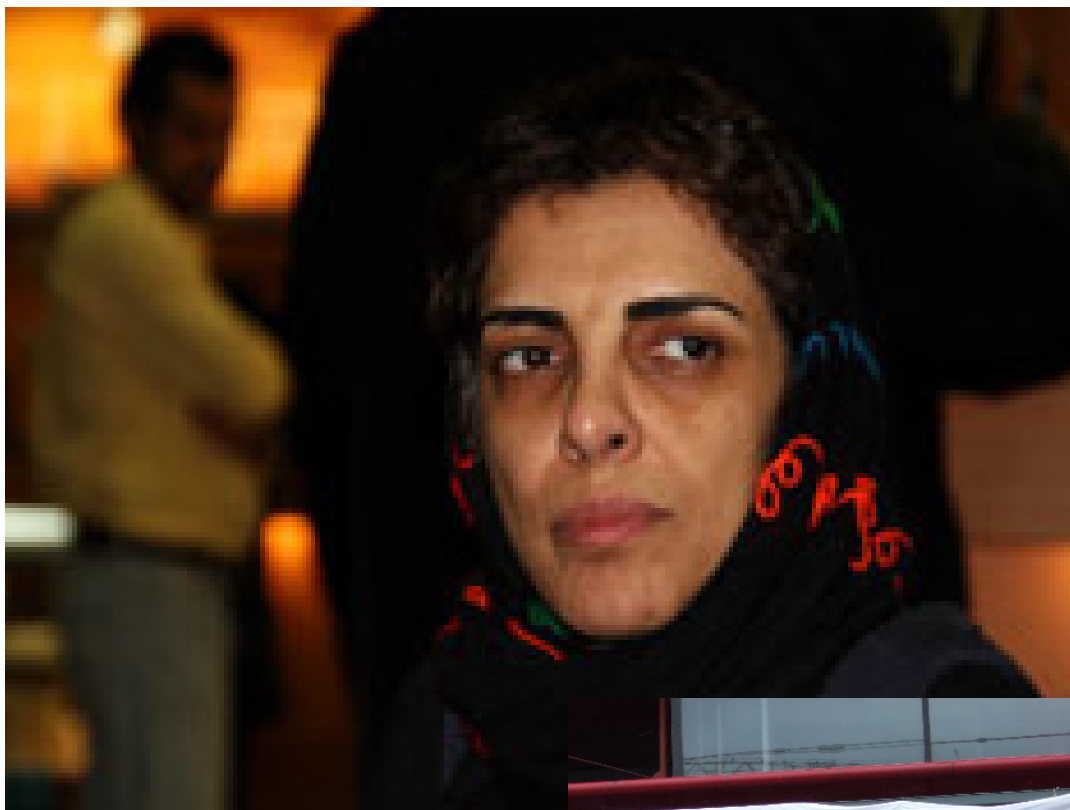

Kvinnor för fred

*För fred på kvinnors villkor - för fredliga konfliktlösningar
information och studier om fredsfrämjande utveckling*

Nummer 1- Mars/April 2008

*Parvin Ardalan, som i många år
kämpat mot kvinnoförtrycket i
Iran, stoppades när hon skulle
resa till Stockholm för att hämta
Olof Palme-priset.*

Kvinnor för fred

NR 122 - 4/07

Kvinnor för Fred, som bildades 1978, arbetar för fred på kvinnors villkor. Föreningen är partipolitiskt och religiöst obunden.

Kvinnor för Fred är medlem i många nationella och internationella freds-, kvinno- och solidaritetsorganisationer och ingår i ett nätverk med internationella förgreningar.

Kvinnor för Fred kräver stopp för kärnvapen och kärnvapenprov, kämpar mot militär rustning och vapenspridning, kräver stopp för vapenproduktion och vapenexport och en omställning från militär till civil produktion.

Kvinnor för Fred arbetar för kvinnors medverkan i konflikthantering, för mänskliga rättigheter för barn, kvinnor och män, för ökat inflytande för FN och OSSE i alla fredsprocesser och för en framtida fredskultur.

Medlemsavgift 170 kr/år i Rikssorganisationen+ en mindre avgift på platser med lokalgrupper.
För stödmedlem är avgiften 100 kr/år inklusive KFFs tidning

Kvinnor för Fred

Adress: Gamla Brogatan 27
111 20 Stockholm
Tel:076/117 97 27

Redaktion: Breda gatan 6
115 21 Stockholm
tel/fax: 08/667 97 27
E-post- kff@telia.com
www.kvinnorforfred.com

Postgiro: 439 12 25-2

INNEHÅLL

Vi måste protestera mot könsapartheid.....4	
<i>Kvinnokampen Parvin Ardalan, årets mottagare av Olof Palme-priset, Arne Ruth</i>	
Protester Internationella Kvinnodagen i Stockholm...5	
Nätverket mot hedersrelaterat våld.....6	
<i>Varför engagera sig i denna fråga? Maria Hagberg och Inger Stark</i>	
Fruktansvärda vapen används i kriget mot Irak.....8	
<i>- om DU-vapen bland andra, Anita Lilburn</i>	
Tusen satsar tusen till Aktivistfonden.....9	
<i>Vilka är vi?</i>	
Matilda Widergren - en eldsjäl i fredens tjänst.....10	
<i>- en äventyrslysten pedagog, Marie Steinertz</i>	
Ingen kan slåss efter en fika och sju sorters kakor...11	
<i>Ersätt vapen med kafferep och fredsforskare! Peter Löfgren</i>	
60 år sedan mahatma Gandhi mördades.....12	
<i>- Icke våld ett sätt att leva!, Janne Wiklund</i>	
Nedrusta kärnvapen nu!.....13	
<i>Kärnvapendebatten måste vakna till liv! Bo Wirmark</i>	
Internationella Kvinnodagen 2008.....14-15	
<i>I Falun, Göteborg, Stockholm</i>	
"Förbannad är jag ganska ofta".....	
<i>Samtal med Berit Ås av Ami Lönnroth</i>	
Kvinnor i Svart16	
<i>- Historik över en internationell kvinnorörelse</i>	
OSSE - nätverket17	
<i>Vad är det??</i>	
Riksråsmötet 2008.....18	
<i>Påminnelse</i>	
SAMLA - Kontaktkvinnor.....19	

Teckning HH

Helga Henschel

Tidningen Kvinnor för Fred

Utkommer med 4 nummer/per år
Ansvarig utgivare: SAMLÄ, KFFs styrgrupp

Redaktör: Bibbi Steinertz, Utl.kontakt: Anne Casparsson

Varje författare ansvarar själv för sin artikel. För icke beställt material ansvaras ej.

Omslagsbild:

Den iranska kvinnorrättskämpen Parvin Ardalan årets mottagare av Olof Palme-priset.
(Olof Palmes Minnesfond)

Tryck: Norra Skånes Offset

Kära fredsvänner

Vårdagjämningen har inträffat och klockorna har ställt om till "sommartid" i mars - en månad med flera historiska återblickar. En del med minnen av uppseendeväckande händelser som på ett påtagligt sätt förändrat världen.

Det var 60 år sedan mahatma Gandhi mördades och 60 år sedan FNs deklaration om de Mänskliga rättigheterna antogs. Det var också fem år sedan USA invaderade Irak vilket uppmärksammades med protestaktioner runt om i världen - även i USA.

Detta krig som president Bush i USA, och många med honom, försäkrade skulle vara över på några månader pågår fortfarande med oförminskad intensitet - nu med över 100 000 civila offer. Enligt rapporterna har mer än 4000 amerikanska soldater dött tillsammans med ett okänt antal från de olika länder som från början stödde USAs vansinniga idé att än en gång lösa en "konflikt" med vapenmakt.

Sorgligt nog har våldtäkter åter blivit ett vapen i krig, ett stridmedel, och ett sätt att förödmjuka fienden och hela hans folkgrupp. Om jag inte minns fel har detta en gång förbjudits?

Och både nationellt och internationellt dödas unga flickor och kvinnor av sina egna familjer för att de vägrar leva sina liv i tvångsäktenskap och patriarkala förtryck - både religiösa och kulturella. Den iranska kvinnokämpen Parvin Ardalan, som av regimen i Iran inte tilläts resa till Sverige för att hämta Olof Palme-priset är en god representant för alla de modiga kvinnor som världen över kämpar mot ett lagfäst kvinnoförtryck som kan jämföras med det apartheidssystem som förekom i Sydafrika. (sid 4)

I Indien och stora delar av världen kämpar också kvinnor för att överhuvudtaget erkännas som människor - deras brott är att de blivit änkor. Enligt den internationella biståndsorganisationen Loomba Trust utsätts närmare 100 miljoner fattiga änkor och deras barn för utfrysning och trakasserier i sin närmiljö. Enligt ordföranden för Loomba, Cherie Blair, innebär änkeståndet att de förnekas sina grundläggande mänskliga rättigheter.

Det uppenbara förtrycket av kvinnor, nationellt och internationellt, har fått Maria Hagberg och Inger Stark att starta Nätverket mot hedersrelaterat våld. Nätverket har vuxit oerhört snabbt vilket pekar på ett stort behov och att fler och fler börjat inse nödvändigheten av att ta problemet på allvar och att den förekommande nedvärderingen, genom allt tal om rasism och islamofobi, bara är ett känt mönster av härskarteknik - "påförande av skuld och skam" - som använts genom sekler.

Samtidigt pågår krig - i Afghanistan där, sedan krigsutbrottet 2001, tusentals civila dödas och i Irak där dödstalet bland civila bara ökar i antal - lägg därtill antalet sårade och lemlästade och de över tre miljoner irakier som är på flykt. De mest urskillningslösa och fruktansvärda vapen används, skriver Anita Lilburn i en artikel på sidan åtta - vapen som på alla sätt bryter mot kriterierna i de internationella konventioner och avtal som rör förbjudna vapen - bl a DU och klustervapen som Sverige beredvilligt tillverkar.

Kanske skall vi ta till oss DN journalisten Peter Löfgrens förslag på sidan elva, "fika för fred" - för ingen kan väl slåss efter - "fika med sju sorters kakor!". Kanske värt ett nytt försöka för det har faktiskt prövats en gång när kvinnor, på förslag av fredsvivaren Matilda Widegren, möttes på gränssenserna, för att tala fred över en kopp kaffe. Det kallades "gränsmissioner" och året var 1921.

bild finns

Vårliga fredshälsningar!
Bibbi Steinertz

*Kvinnor
för fred*

Vi måste protestera mot könsapartheid!

Att kvinnokampen Parvin Ardalan inte tilläts resa till Stockholm för att hämta Olof Palme-priset är talande. Den iranska regimen ser kvinnorörelsen som det största hotet mot fundamentalismen, skriver DN:s före detta kulturchef Arne Ruth.

Varför lät regimen i Iran årets Olof Palme-pristagare Parvin Ardalan passera alla säkerhetskontroller på Teherans internationella flygplats och tillsammans med sin syster ta plats på Air France-planet innan de ingrep mot hennes resa till prisutdelningen i Stockholm för två veckor sedan?

I pr-termer var detta ett första klassens misstag. Dramatiken när Ardalan berövades sitt pass och fördes ut ur planet gjorde händelsen till internationellt nyhetsstoff. Om regimen i stället i god tid hade blockerat hennes utresa på formella grunder skulle uppmärksamheten ha begränsats till svenska medier.

I en intervju med Cecilia Uddén i radions P 1 i söndags gav Ardalan själv en tänkbar förklaring till det sena ingreppet: det kan ha handlat om politisk beräkning. Gentemot de två iranska agenterna hade den franske piloten hävdat att planet var franskt territorium och att Ardalan därför kunde stanna kvar ombord. Hade hon följt hans uppmaning och följt med på resan utan sitt pass skulle hon ha spelat i händerna på regimen. Hon skulle inte ha kunnat återvända till sitt hemland.

Tidningen Keyhan, som kan betraktas som regimen språkrör, publicerade två dagar före utdelningen av Palmepriset en attack på Ardalan där hon anklagades för att vara delaktig i ett "feministiskt krig för att störta regimen". Det tydligaste uttrycket för detta landsförräderi är enligt tidningen kampanjen för att samla in en miljon namnunderskrifter.

Sedan förra året har fjorton kvinnoaktivister fått fängelsedomar på mellan tre och fyra år för att de med sina aktioner "hotat statens säkerhet" (Parvin Ardalan är en av dem; hennes och andras domar har överklagats och därför ännu inte verkställts).

Kvinnokampen Parvin Ardalan, årets mottagare av Olof Palme-priset. Foto: Olof Palmes Minnesfond

Sammanlagt har 121 kvinnor de senaste två åren arresterats i samband med kvinnomanofestationer

Sammanlagt har 121 kvinnor de senaste två åren arresterats i samband med kvinnomanofestationer

Palmepristagaren kämpar tillsammans med medsystrar och medbröder mot ett lagfäst kvinnoförtryck som i sina konsekvenser kan jämföras med apartheidsystemet i Sydafrika. Kvinnor och män skils åt i köer, i samlingslokaler och i offentliga transportmedel. Men lagfäst tvångsåtskillnad mellan könen väcker inte tillnärmelsevis samma internationella upprördhet som separation baserad på raskriterier.

I dagens Iran är kvinnans arvsrätt hälften av mannens. Hennes vittnesmål räknas inte för större brott, och vid rättegång för mindre brott är det värt hälften så mycket som mannens. Rätten att ta ut skilsmässa ligger enligt normen hos mannen som också, tillsammans med sin släkt, har den fulla vårdnadsrätten till barn. En far har rätt att döda sitt barn utan att straffas. Utöver "tillfälliga äktenskap" - officiellt godkänd prostitution där mullor mot betalning kan ge välsignelse till relationen - kan mannen ha upp till fyra hustrur i vanliga äktenskap. Kvinnor som väljer partner utanför äktenskapet kan gripas och dömas till döden genom stening. Enligt organisationen Bisangsar (Mot stening) väntar för närvarande elva kvinnor och två män på att bli stenade till döds.

Den könsbaserade rättslösheten drabbar också barn. Flickor kan både giftas bort och straffas juridiskt från nio år (motsvarande gränser för pojkar är femton år). Internationellt tryck har visserligen medfört att den

Internationella Kvinnodagen

Sergels torg, Stockholm

officiella äktenskapsåldern för flickor har höjts till tretton. Men en domare kan trots detta bestämma att en flicka är äktenskapsmogen redan vid nio. Barn av båda könen kan dömas till döden.

Khadijeh Moghaddan, en av de drivande i kampanjen för en miljon namnunderskrifter, har undersökt klassaspekten i könsdiskriminerande lagar. Rika kvinnor ingår inte "tillfälliga äktenskap", och de kan välja att betala pengar till mannen om de vill skilja sig från honom. Familjer som kan försörja sina döttrar lämnar inte bort dem i barnäktenskap. Enligt Moghaddan kan kvinnor som inte förstår vad ordet äktenskapsbrott betyder förmåss att skriva under bekännelser som leder till att de stenas.

Författaren Azar Mahloujian påminde i P 1:s OBS Kulturkvarten i höstas om två retoriska frågor som Nobelpristagaren Shirin Ebadi har ställt om anklagelserna mot kvinnorörelsen för landsförräderi. De belyser den tragiska och absurda bakgrunden till kvinnokampen:

"Hotas landets säkerhet av att kvinnor protesterar mot att deras män vill ha konkubiner? Kommer fienden att angripa Iran om kvinnor kräver vårdnad om barn?"

Allt tyder på att förföljelsen av kvinnoaktivister kommer att trappas upp efter de konservativas seger i det iranska parlamentsvalet i fredags. Borde inte kvinnorörelsen i Sverige, som drev igenom att vårt land blev först i världen med att kriminalisera sexköp, solidarisera sig i handling med Parvin Ardalan och hennes systrar?

På sajten www.wechange.info/english kan alla skriva under namninsamlingen och därmed stödja de hittills 600 000 män och kvinnor i Iran som genom sina namnteckningar har tagit ställning mot könsapartheid.

Arne Ruth
Tidigare publicerad i DN

Till Sveriges regering!

Flickor med annan bakgrund än svensk har inte samma rättigheter som svenska flickor. Fortfarande väger religiös och kulturell tillhörighet tyngre framför flickornas mänskliga rättigheter. Hundratals flickor får inte vara med på samlevnadsundervisning, simning och gymnastik.

Vi kräver att Sveriges regering slutar blunda för den grupp kvinnor, flickor som lever laglösa i Sverige och ser till så att alla kvinnor/flickor, utan undantag, får skydd enligt svensk lag.

Vi kräver att:

- * Barnens rättigheter skall gälla ALLA barn i Sverige.
- * Alla barn oavsett etnisk bakgrund ska skyddas från påtvingade religiösa påbud.
- * Ingen dispens för att flickor skall slippa delta i simning, gymnastik och samlevnadsundervisning utifrån vårdnadshavarens önskan.

Glöm aldrig Pela och Fadime, Riksföreningen, Womens Aid, Kvinnor för Fred, Humanisterna, Nätverket mot hedersvåld

Foto:Eva Lidman

NÄTVERKET MOT HEDERSRELATERAT VÅLD

Maria Hagberg och Inger Stark om varför de tillsammans har startat en nationell och internationell organisation mot hedersrelaterat våld.

Inger Stark

Maria Hagberg

Hösten 2006 träffades Maria Hagberg och Inger Stark för att de insåg att de var tvungna att göra något åt en farlig utveckling i samhället vad gällde diskussionen om hedersrelaterat våld. Utvecklingen pekade mot ökad kvinnofientlighet, rasism och homofobi.

De kände varandra sedan många år genom det politiska livet. Maria Hagberg hade valt att fördjupa sitt engagemang inom feminismen politiskt men främst genom sitt professionella arbete och Inger Stark fortsatte inom det politiska.

-Det vi märkt genom vårt engagemang i hedersrelaterat våld och dess orsaker gjorde oss ytterst beklämda. Inom feminismen och vänstern, där vi trodde oss få störst stöd mötte vi på stort motstånd.

- Vi kom fram till att det var människors rädslor för att kritisera och ifrågasätta förtryckande mekanismer inom religion och tradition som orsakade detta. Vi beslöt därför hösten 2006 att starta ett nationellt och internationellt nätverk för att få stöd i vår kamp mot hedersrelaterat våld och för att fungera som lobbyorganisation, folkbildare och för att förändra attityder.

Det är oerhört viktigt för oss som feminister och som demokrater att värna om mänskliga rättigheter och yttrandefrihet.

Nätverket har vuxit oerhört snabbt

– Idag är vi 430 deltagare från stora delar av världen varav ca 10 % hela organisationer. Vår hemsida blivit en kunskapsbank då material om ämnet strömmar in dagligen. Det visar på att behovet finns att fånga upp och stödja varandra i detta världsomspännande våld med mycket gamla och djupa dimensioner i samhället.

www.minheder.nu

Varför mitt engagemang i denna fråga?

- Jag har en livslång erfarenhet av våld i nära relationer personliga såväl som professionella, säger Maria Hagberg.

- Och jag har nästan lika långt politiskt och fackligt engagemang i feministiska frågor.

Sedan 15 år arbetar jag i huvudsak med frågor om våld i nära relationer och de senaste fem åren med hedersrelaterat våld. Jag arbetar på alla plan, från individuellt till övergripande.

I mitt förra parti, Vänsterpartiet, mötte jag stort motstånd när jag lyfte upp religionens och traditionens betydelse i kvinnoförtrycket. Jag blev kallad både islamofob (eftersom jag vågade kritisera även islam) och rasist samt för att bidragit till Irakkriget uppkomst.

- Senare valde jag att lämna partiet, framför allt för att partiet ansåg att kvinnokampen var underordnad klasskampen. Detta var för mig helt obegripligt då kvinnor utan tvekan utgör större delen av arbetarklassen i världen.

Nåväl jag gick med i Feministiskt Initiativ där jag trodde att fokus skulle vara det feministiska arbetet och jag satt i styrelsen till förra kongressen. Jag ville där driva frågan om hedersrelaterat våld då jag arbetade med det professionellt och mötte de utsatta. Och såg vilket hot detta våld var mot jämställdhetsarbetet i Sverige.

Även inom F! blev jag kallad islamofob och rasist, dessutom påstod man att det hedersrelaterade våldet var som allt annat "mäns våld mot kvinnor". Inom delar av ROKS fick man bara säga "mäns våld mot kvinnor". Det fick jag också höra när jag var ute och föreläste om hedersrelaterat våld bl a för dem. Jag hade nämligen mage att påstå att det även förekom våld i samkönade relationer.

- Mina huvudsakliga uppdragsgivare är troende muslimer och de unga människor, framför allt kvinnorna jag möter i mitt arbete, är ofta troende i olika religioner. Ingen av dem kallar mig islamofob eller rasist.

För mig är det av yttersta vikt att se patriarkatets ursprung, som inte som vänstern hävdar ligger i kolonialismen, utan helt klart i prekolonialismen.

Traditioner som heder som i patriarkala, rasistiska syften bakats in i de religiösa texterna. Dess uttolkare har sedan valt att betona olika delar, men påtagligt är intresset av att behålla sådant som underordnar kvinnan.

Där religionen utgör lagstiftningen eller grundas enbart på religiösa värderingarna är förtrycket värst - särskilt mot kvinnor och barn, men också mot hbt personer oavsett kön. Hedersrelaterat våld är i sig kvinnofientligt, rasistiskt och homofobiskt och dess främsta syfte är att kontrollera kvinnans sexualitet.

Avkommans betydelse för blodsbandens bevarande (ytterst rasistiskt), ägandets bevarande genom kvinnan gör kvinnan till handelsvara i äktenskapsöverenskommelser. Sexualitetens betydelse gör allt som hotar heteronormativiteten "farlig".

I F! har man valt en teoretisk förklaringsmodell sk intersektionalism som bedrägligt förminskar omfattningen av kvinnoförtrycket. Det är en teoretisk förklaringsmodell som innebär att olika förtryckmekanismer samverkar. I F! har hbt frågorna överordnats kampen mot kvinnoförtrycket.

Kvinnor är ingen minoritetsgrupp, kvinnor utgör majoriteten av jordens befolkning. I vänstern, och delar av F!, skyller man på postkolonialism och imperialism som orsak till patriarkala förtryckmekanismer.

Varför är religionerna spridda på samma sätt som kolonialstaterna - har de männe samarbetat? Flera religioner har klart uttalat imperialistiska tankegångar.

Många av de uppemot 100 ungdomar framför allt unga kvinnor jag mött och möter berättar om klart uttalade rasistiska tongångar i sina uppväxtfamiljer. Väljer de partner med "fel etnicitet" eller hudfärg så utsätts de för hot och våld.

Grov sammanblandning av religiös tillhörighet och etnicitet sker ständigt denna debatt. Faktiskt föds varje människa utan tro.

Vem i detta rum tycker att en ung människa inte ska få välja sitt eget liv? Det får inte de som utsätts för hedersrelaterat våld, vare sig i Sverige eller på andra håll i världen.

För mig är det helt otänkbart att bli trovärdig i frågan om sekularism om detta inte gäller alla religioner. I stora delar av mellanöstern finns islamistiska diktaturer, i Sydamerika och Europa är de katolska diktaturerna på väg att sprida sig, i Nordamerika är det den aggressiva konservativa frikyrkliga traditionen som ökar sitt inflytande.

Religion ska vara en privat sak och särhållas från statskick och lagstiftning. Om inte är kvinnors rättigheter och jämställdhet VERKLIGEN i fara.

Genom att välja ett intersektionalistiskt förhållningssätt förminskas omfattningen av kvinnoförtrycket. Genom att hävda att allt våld mot kvinnor är likadant så osynliggörs kvinnors kamp för bättre levnadsvillkor runt om i världen. Signalen är -det är inte lönt att kämpa. Genom att ha ett svart-vitt förhållningsätt i frågan om krigens orsaker osynliggörs att kvinnors villkor förhandlas bort i varje fredsförhandling.

Krigsbrott mot kvinnor osynliggörs. Hedersmotivet är uppenbart att vanhedra fiendens kvinnor... Balkan konflikten visade på otal vittnesmål om detta.

Jag gjorde tre resor förra året. Jag besökte Egypten där kvinnor vittnade om islamisternas ökade inflytande och strängare regler för kvinnor. Jag besökte Polen där katolska kyrkan nu försöker få in religiösa

skrivningar i lagtexterna samt sprida abortförbudet till närliggande stater. Jag besökte Irak där kvinnors rättigheter åsidosatts i politisk kohandel mellan ockupationsmakt och islamister, kvinnor får nu i likhet med kvinnor i Iran, och åtskilliga andra länder i området inte ansöka om pass utan mannens tillstånd.

Det stora våldet mot kvinnor, män och barn världen över är det hedersrelaterade våldet med sin grund i religion och tradition. Det är kvinnofientligt, rasistiskt och homofobiskt.

För mig, och många andra är det obegripligt att partier som säger sig företräda solidaritet, mänskliga rättigheter och feminism blundar för detta. Dessutom osynliggörs kvinnokampen, både den som föregått oss och som sker idag överallt i världen.

Maria Hagberg

Besök i Irakiska Kurdistan okt-nov 2007

Under september 2007 "brännskadade" 18 kvinnor i Cham Chamal
Under april 2007 förekom 533 självmordsförsök i Suleimania
2005 mördade 289 irakiska kvinnor i Kurdistan
2006 mördades 533 irakiska kvinnor i Kurdistan
Majoriteten var flickor/kvinnor mellan 13-18.
Kidnappningarna är omfattande.

Juni 2007:
20 mördats i Suleimania
30 mördats i Douhov
15 mördats i Zagko

I Basra dödas 2-3 kvinnor varje dag. Under ett år har 1108 självmord, terrorvåld och hedersmord förekommit. (501 från jan-maj).
I Suleimania förekommer fler än på andra håll i regionen.

Alla uppgifter är från en rapport från det regionala departementet för mänskliga rättigheter, enligt journalister på plats.

Kvinnor för fred

Fruktansvärda vapen används i kriget mot Irak!

En viktig aspekt av kriget mot Irak är den typ av vapen som USA använder. Alla vapen orsakar lidande och död men i sin krigsföring mot Irak har USA och Storbritanien använt och använder de mest urskillningslösa och fruktansvärda vapnen, vapen som på alla sätt bryter mot kriterierna i de internationella konventioner och avtal som rör förbjudna vapen.

Enligt folkrätten får vapen inte drabba civila, inte verka utanför själva slagfältet, inte fortsätta att verka efter krigets slut, inte orsaka omfattande skador på miljön, inte vara "onödigt grymma".

USA har sedan invasionen 2003 använt vit fosfor, napalmliknande brandbomber, klusterbomber och vapen med sk utarmat uran, inne i städer och tätt bebyggda områden; när det gäller uranvapen ända sedan gulfkriget 1991. Alla dessa vapen drabbar i första hand civilbefolkningen med förfärliga och grymma skador. Utarmat uran (eller Depleted Uranium- DU som är den officiella engelska beteckningen) är ett ämne som ingår i pansarbrytande vapen men effekten på civilbefolkningen är så katastrofal och så långsiktig att vapnen står i särklass. De bryter mot samtliga kriterier i Genève- och Haagkonventionerna men eftersom de inte fanns när konventionerna kom till omfattas de ännu inte av ett internationellt förbud. En av målsättningarna i ARK – Aktionsgruppen mot radioaktiv krigsföring – är att få till stånd ett sådant förbud.

Vid produktionen av kärnkraft och kärnvapen används tungmetallen uran som finns i vår berggrund. När man tagit till vara isotopen U235, den lilla delen av uranmalmen som är klyvbar, dvs nödvändig för kärnexplosion, återstår en stor mängd U238, uranavfall – DU. Varje kg anrikat U235 lämnar kvar ca 10 kg U238 – uranavfall, DU.

Detta kemiskt giftiga och radioaktiva ämne vill kärnkraft- och kärnva-

penindustrin till varje pris bli av med – för säker slutförvaring. De säljer det till en annan del av vapenindustrin för \$ 1 per ton. En strålande affär och en praktisk lösning för båda parter – på bekostnad av civilbefolkningar runt om i världen.

DU lämpar sig nämligen utmärkt väl för pansarbrytande vapen eftersom ämnet är tungt och tätt – 1.7 ggr tyngre än bly. Vapnen skär genom pansar som en kniv genom smör och den som i dag har DU-vapen är helt överlägsen sin motståndare i ett pansarkrig. I gulfkriget 1991 visade sig vapnet så "framgångsrikt" att det senare sattes in också mot fd Jugoslavien och i Afghanistan.

När **DU**-vapen träffar sitt mål exploderar de och bildar mycket små uranoxidpartiklar. Partiklarna lägger sig som ett fint stoft på marken, tränger ner i jorden och i grundvattnet, de virvlar upp igen när människor eller djur går på marken och sprids med vindarna långa sträckor.

Det är när dessa uranoxidpartiklar andas in eller på annat sätt kommer in i kroppen, t ex genom öppna sår eller genom kontaminerad mat och dryck som de blir dödligt farliga. För partiklarna är dels kemiskt mycket giftiga, dels radioaktiva. De utsänder alfastrålning – den farligaste strålningen – till kroppens celler och orsakar en hel rad skador som jag ska återkomma till strax.

Detta måste framhållas och understrykas om och om igen – det är inte den yttre utan den inre strålningen som är problemet. DU-vapen som inte exploderat utgör ingen stor fara och uranet som finns i vår berggrund kan vi leva med. Men när alfapartiklar kommer in i kroppen då ligger kroppen öppen för bestrålning. Olika organ bestrålas och den kemiska giftigheten har sin verkan. Följden blir flera olika sjukdomar och skador: cancer, speciellt leukemi och lymf cancer, fosterskador, njurskador, luftvägsskador, neurologiska skador.

En miljondels gram DU som inandats kan på en dag utsända över 100 000 alfapartiklar och varje partikel kan ge upphov till skador, på cellernas DNA.

I Irak gjorde College of Engineering i Basra undersökningar efter Gulfkriget 1991 då framför allt södra och mellersta Irak bombades med DU. De uppmätte strålningen i luften och fann att den var 10 ggr högre än normalt och i jorden 10 – 5000 ggr högre än normalt. I dessa områden har cancerdödligheten gått upp 19 gånger, cancerfrekvensen 12 gånger hos barn under fem, fosterskador 9 gånger. Och det handlar om tidigare mycket ovanliga former av cancer och missbildningar.

Cancer som förut endast drabbade äldre kan nu drabba även barn och det förekommer oftare att en och samma patient får två eller till och med tre olika former av cancer. Missbildningarna är extrema: barn föds utan ögon eller med ett öga mitt i pannan (cyklopöga) eller utan armar och ben, utan hud, ibland till och med utan huvud. Det sägs att den första frågan nyförlösta irakiska mödrar i dag ställer är "Är mitt barn normalt?", inte den vanliga frågan "Är det en pojke eller en flicka?" Sedan undersökningen i Basra har många fler delar av Irak utsatts för DU-bombningar.

DU påverkar hela naturen: människor, djur och växter, vatten och luft. Halveringstiden för DU är 4,5 miljarder år. När man nämner denna ofattbara siffra väcker den ibland förvåning och misstro, även bland naturvetare. 4,5 miljarder år – det är faktiskt vår planets ålder! Men så förfärligt är det – DU är för evigt. Har det en gång kommit ut i naturen finns det kvar för alltid och påverkar generation efter generation.

Därför kan man säga att användandet av DU är en ockupation av landet som aldrig går att upphäva. Därför måste vi sätta in all vår kraft på att vapnen uttryckligen förbjuds och att förbudet efterlevs så att inte andra

Tusen satsar tusen till Aktivismfonden

Vilka är vi?

länder utsätts för det som Irak (och även Balkan och Afghanistan) har utsatts för.

FNs kommission för mänskliga rättigheter har krävt ett förbud och den internationella organisationen Läkare mot Kärnvapen också. EU-parlamentet har fyra gånger rekommenderat ett moratorium och nu senast ett förbud mot vapnen. Tyvärr är parlamentets beslut inte lagligt bindande; varje land måste lagstifta. Belgien har som första och hittills enda land nyligen gjort det.

Läget är inte bara mörkt och dystert: frågan har nu äntligen nått upp till FN:s generalförsamling. I december förra året antogs en resolution med mycket stor majoritet: 136 länder för och 5 mot. Resolutionen stipulerar att frågan om DU-vapen och dess effekter ska undersökas och rapporteras av alla medlemsländer till generalsekreteraren som i sin tur ska sammanställa en rapport till generalförsamlingen. Frågan står nu på dess agenda. Det är ingen radikal resolution, inget förbud diskuteras ännu. Men ändå är den ett mycket glädjande framsteg. Malört i glädjebägaren: Sverige lade ner sin röst i likhet med ytterligare 34 länder, däribland de övriga skandinaviska länderna

Så där står vi i dag: Sveriges och många andra länders undfallenhetspolitik gentemot USAs regering även på detta område och dess underkastelse under vapenindustrin är en stor utmaning för freds rörelsen. Löftet på fredsminnesmärket i Hiroshima "Låt alla själar här vila i frid för vi ska inte låta det onda ske igen" har ju brutits genom att USA i all tysthet nu åter använder radioaktiva vapen mot civila. Men med hårt och envist arbete från vår sida, den tysta majoriteten, kan löftet kanske återupprättas.

*Anita Lilburn,
Ordförande för ARK - Aktionsgruppen mot radioaktiv krigsföring*

Föreningen för kunskap om aktivism och folkrörelser har bildats av aktiva i Rörelsenätverket och Folkrörelsestudiegruppen som en förening öppen för alla, för att

- främja kunskap om aktivism och folkrörelser med hjälp av folkbildning, forskning och arkivverksamhet
- värna om demokratiska rättigheter och demokratisering av samhället samt goda villkor för folkligt engagemang
- främja ett fruktbart och kritiskt samband mellan praktik och analys inom och mellan rörelser i Norden och globalt.

Folkrörelsestudiegruppen har funnits sedan 1982 och finns dokumenterad på: www.folkrörelser.nu - samt - www.aktivism.info.

Rörelsenätverket har funnits som ett nätverk för forskare och rörelseaktiva sedan 2004 och finns dokumenterad på: www.folkrörelser.nu/rorelsenatverket. Du kan nå oss på info@folkrörelser.nu.

Aktivism och folkliga rörelser bidrar till demokrati, fred, social jämlikhet, en rikare kultur och ekologiska hänsyn. Aktivismfonden vill främja kunskap om gamla, nya och kommande folkliga rörelser. Det kan ske genom erfarenhetsutbyte, stöd till och kunskap om arkiv, folkning och forskning.

Det finns omfattande kunskap samlad och tillgänglig om tidigare folkrörelser som en gång bar fram demokrati och social jämlikhet i Norden.

Erfarenheter från nya folkrörelser och dagens aktivism behöver också samlas, diskuteras och spridas. Idag riskerar en hel del material från nya rörelser som saknar ekonomiska och organisatoriska resurser att försvinna eller att aldrig bli använt så att det kan bidra till den kunskap som framtida rörelser kan ha nytta av.

Aktivismfonden är ett samlat initiativ för att i hela Norden främja utbyte av erfarenheter och kunskap om alla sorters aktivism och folkrörelser som söker förändra samhället. Det behöver också ske internationellt då folkrörelser påverkar varandra över alla gränser. För att det ska bli möjligt uppmanar vi till stöd till en insamling. Målet är att få tusen personer eller grupper att garantera att de satsar tusen kronor var. När dessa garantier finns, men först då, börjar pengarna samlas in. Dessa medel förvaltas av Nordiska föreningen för kunskap om aktivism och folkrörelser som bildats för ändamålet och kommer att användas till:

- Insamling och spridning av erfarenheter och kunskap om aktivism genom en interaktiv webbplats
 - Publicering av böcker och annat tryckt material om folkrörelser i hela världen och nya folkrörelser i Norden
 - Arkivering av nyare rörelser och samarbete med folkrörelsearkiv
 - Organisering av möten för utbyte av erfarenheter mellan olika rörelser och äldre och yngre aktivister
 - Stöd till aktiva som berättar om och analyserar den egna organisationen eller folkrörelser
 - Stöd till nätverk och forskning om sociala rörelser, t.ex. Rörelsenätverket
 - Stöd till aktuella projekt, t.ex. Nordiska ungdomshusutredningen om konflikten kring Ungdomshuset i Köpenhamn
 - Seminarieverksamhet för att främja kunskap om folkrörelser och aktivism
- Kring flera av dessa saker finns redan förberedelser som gör det möjligt att under de närmaste två åren med hjälp av insamlade medel få till en bred verksamhet som kan leva vidare.

KFF har beslutat att samla in 1 000 kronor till fonden. Vill du hjälpa till: Sätt in 100 kr på 439 12 25 -2 märk Tusen!§

*kvinnor
för fred*

Matilda Widegren - en eldsjäl i fredens tjänst!

- som 1921 samlade kvinnor från båda sidor gränsen, Sönderjylland, Posen och Elsass, för att i all enkelhet, kring en kopp kaffe, väcka deras intresse för grannsämja! De kallade sig "Fredsmisionärer"!

"Nu börjar livets äventyr",
lär Matilda Widegren ha sagt
när hon blev pensionerad 1923.

Då hade hon arbetat som lärare i hela sitt arbetsliv, dessutom skrev hon en lärobok i satslära, i skolan kallad "Gröna Matilda". Hon var en av de första kvinnor som skrev en lärobok. Hon blev engagerad i fredsfrågor redan innan hon slutade som lärare, genom aktivt deltagande i kvinnornas stora Fredskongress i Haag 1915. Hon blev ledare för den då nybildade svenska avdelningen av "Internationella Kvinnokommittén för varaktig Fred".

Matilda hade varit intresserad av fredsfrågor i hela sitt liv men det var nog efter kvinnornas stora fredskongress i Haag i maj 1915 som hennes största äventyr, fredsarbetet tog ordentligt tag i henne.

Soldater i skyttegravarna på båda sidor om fronterna hade skrivit till sina mödrar "Varför gör ni ingenting?"

Kvinnor i flera länder tog upp saken och snart kunde ett par tusen från olika världsdelar samlas i Haag för att försöka få männen, politikerna, att göra slut på kriget. I många länder var kvinnorna redan fritt organiserade i kvinnliga rösträttsföreningar. Ändå var det inte lätt för dem mitt under brinnande krig. Haven var minerade, myndigheterna ville inte tillåta kvinnorna - det gällde särskilt dem från Amerika och England - att passera. För att komma över gränsen till Holland fick den belgiska delegationen ta sig fram under jorden, genom en kalkgruva.

Efter tre dagars intensiva förhandlingar upplöstes den märkliga Haag-kongressen, där kvinnor från fientliga och neutrala länder haft mod att dryfta fredsvillkor till dånet från fjärran kanoner.

När kriget var slut kunde äntligen kvinnorna från Haag samlas igen för att konstituera sig. Det skedde i Zü-

Matilda Widegren
1873 - 1938

Hennes valspråk var "Uppllysning och åter uppllysning" hon var en av de första i vårt land som införde "internationell anda" och "fredsundervisning" i skolorna.

rich och namnet blev "Internationella Kvinnoförbundet för Fred och Frihet", hädanefter förkortat till IKFF, under vilket namn det sedan arbetat i över nittio år i alla världsdelar.

Matilda Widegren hade ett problem under sina resor och när hon höll tal - hon var inte så bra på språk.

Men trots hennes dåliga språksinne lyssnade man ivrigt på kongresserna till hennes många förslag, hon gjorde sig alltid gällande och uppskattad. Bland förslagen måste jag nämna hennes skötebarn "gränsmisionen". Det var på kongressen i Wien 1921 som den arton personer starka svenska delegationen framförde Matildas förslag. I resolutionen hette det bl a:

"Denna internationella kongress av kvinnor beslutar att ta upp ett intensivt arbete för fred i gränstrakterna mellan forna motståndarländer där, som en följd av det stora kriget och

dess onda konsekvenser, hatet hotar att omöjliggöra en permanent fred."

Det fanns gott om brännbart stoff i gamla tvåspråkiga gränsområden som Sönderjylland, Posen och Elsass, och den nya kartan skapade nya konfliktområden.

"Fredsmisionären" skulle samla kvinnorna från båda sidor gränsen, i all enkelhet, kring en kopp kaffe t ex, och väcka deras intresse för grannsämja och umgänge med "de andra". Det var Matildas program

Den enkronas insamling som startades i IKFFs regi fick praktisk mening när Matilda senare i föredrag runt landet berättade om sina "missionsresor"

Tre internationella sommarskolor hölls också efter kongressen. "Uppfostran till mellanfolklig förståelse .

"Ingen kan slåss efter en fika och sju sorters kakor."

Fika för fred. Ersätt vapen med kafferep och fredsforskare!

Tyvärr finns det inte mycket som är tryckt av Matilda. Hon hade inte tid att skriva böcker. Ett undantag är en morgonbön, som hon höll vid "Skolornas fredsdag" 1925 på Kungl Högre Lärarinneseminariet ett par år sedan hon blivit pensionerad. Denna "dag" hade självfallet Matilda som främsta initiativtagare.

"Kan vi inte säga att hela mänskligheten i stort är ett offer för sådana tvångstankar som att ont måste mötas med ont, våld bekämpas med våld? Citat ur morgonbönen

Också de kristna är bundna till denna föreställning, som reser individ mot individ, klass mot klass, nation mot nation, ras mot ras och får sina hemskaste uttryck i kriget och den blodiga revolutionen.

Matilda slet ut sig på flyktingarbetet. Hon dog av utmattning 1938. Bland hennes efterlämnade papper låg föreskrifter om att begravningen skulle vara enkel.

Men hennes vänner flyktingarna jämte många andra ville annorlunda. Hedvig Eleonora kyrka var fullsatt. Slitna och fattiga från Europas alla hörn satt alla där tillsammans med svenska överheten. Någon sade att Matilda som ju gick in för gränsöverskridande nog hade gillat det n. .

Marie Steinertz
Utdrag ur "Eldsjälar i Fredens Tjänst", Signe Höjer (1986)

Läs mer om några av de svenska kvinnor som tidigt arbetade för fred - Fredrika Bremer, Elin Wägner, Ellen Key, Anna Lindhagen och Kerstin Hesselgren - i Signe Höjers bok "Eldsjälar i fredens tjänst" LTs förlag, Stockholm.

När FN-styrkorna fick fredspriset 1988 gratulerade jag de svenska blå baskrarna i södra Libanon. Jag frågade soldaterna varför de hade valt att tjänstgöra i ett krigsområde. De flesta svarade att äventyret lockade. En av dem förklarade att han hade blivit FN-soldat för att han älskade älgjakten.

Nyligen såg jag ett reportage om "Nordic battle group" i SVT:s "Uppdrag granskning". Soldaterna som ska skickas in i de farligaste krigen med kort varsel visade sig vara unga, äventyrslystna och okunniga om de krisområden de kan kommenderas till. I veckan avslöjades att försvaret har beställt 50 handgjorda kistor till insatsstyrkan.

Jag har all respekt för de unga män och kvinnor som vill göra en insats för freden i världen. Men i stället för att de ska riskera livet i konflikter de inte förstår vill jag föreslå bildandet av en alternativ fredsbataljon: "Nordic kettle group." Vapnen ska ersättas av den mest fredsfrämjande svenska uppfinningen: kafferepet, en given humanitär exportsuccé. Ingen kan slåss efter en fika och sju sorters kakor.

Jag fick idén när jag förra året åter besökte FN-styrkorna i södra Libanon. En tysk officer höll en exakt genomgång av varför FN inte kan göra någon nytta, en spanjor beskrev hur hans soldater framgångsrikt skyddade sig själva – men bara den italienske löjtnanten hade en verklig fredsvision, han sa: "Pizza for peace!"

Medan de andra ländernas representanter mumlade om att de tyvärr inte kunde stoppa israeliska inmarscher eller hade rätt att avvärpa Hizbullah, beskrev italienaren hur hans trupper åkte från by till by och lärde alla barn att baka pizza.

Genialt! Barnen lär sig att det finns goda vuxna främlingar, som med

mjöl, ost och tomatås byggde broar. I slutet av pizzakursen handlar snacket om krigets orsaker och demokratins möjligheter. Jag tror att en enkel Margarita ger mer än vapenträning och ålning medelst hasning bakom taggtråd, i skydd mot de människor man kommit för att hjälpa.

I Naqoura gillade lokalbefolkningen FN-bataljonen för 20 år sedan. Svenskarna drev ett livräddande sjukhus och levde tätt intill libaneserna, blev bekanta och utbytte erfarenheter.

Jag kan inte begripa varför vi idag gör likkistor åt svenska ungdomar i stället för att ge dem en uppgift de kan klara. Låt dem ingå i den Nordiska Kaffepannan och skicka med några av våra framstående fredsforskare, tillsammans med vårt världsbästa Räddningsverk. Vi kanske inte kan skapa fred på jorden. Men en och annan människa i nöd får en hjälpande hand – och en kopp riktigt svenskt kaffe.

Peter Löfgren
Tidigare publicerad i DN

Helga Henschen

*Kvinnor
för fred*
1/06

60 ÅR SEDAN!

Den 30 januari i år var det 60 år sedan Mohandas Karamchand Gandhi, även kallad mahatma - stor själ, mördades i New Delhi. I december är det också 60 år sedan FN:s Deklaration om de Mänskliga Rättigheterna antogs.

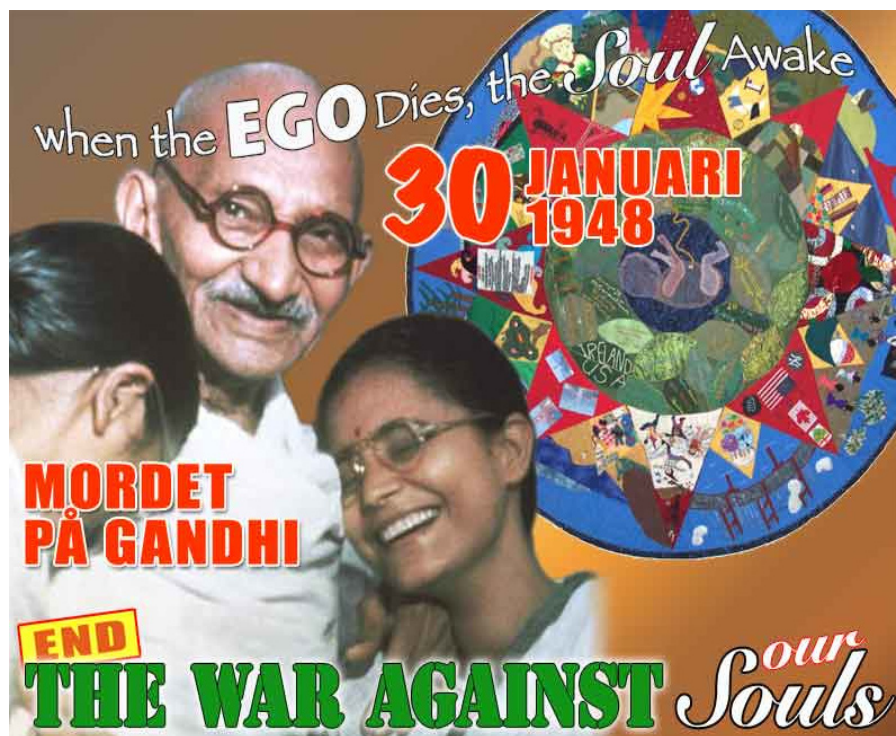
FÖR 60 ÅR SEDAN gav Hannah Rydh, den första svenska kvinnan med doktorsexamen i arkeologi, en levande beskrivning av sitt möte Gandhi några år före hans död. Till hennes överraskning visade sig Gandhi mycket väl känna till Sverige.

Han uttryckte sig på blomsterspråk om våra sociala förhållanden, vår obligatoriska folkskola och vår allmänbildning, berättade hon i Svenska Dagbladet den 31 januari 1948. Han kunde inte nog lovorda ett folk som liksom vårt, kunde visa upp hundra procentig läs- och skrivkunnighet.

- Men när det nu är så högtstående som det är, det svenska folket, frågade han med en intensiv glimt i ögonen – jag minns den än, säger Hannah Rydh - vad kan det då bero på, att man så ofta hör talas om att ni svenskar är ett ytligt folk?

Genom räddhåga och kortsynt materiell köpslagan om fördelar och nackdelar av ett deltagande i det gemensamma ansvaret för världen tar man på sig en skuld, hur liten man än är jämförd med "de stora" på jorden, sa Gandhi, om Sverige och svenskarna i slutet av 40-talet.

Det är ord att lägga på minnet. Medan chartrade plan står redo att forsla bort krigets offer ur vår åsyn.

De två kvinnorna är Abha och Manu, sondöttrarna till Gandhis kusin Kanu. De var hans ledsagare och "vandringstavar", på ålderns höst och i vilkas armar han föll när han blev skjuten någon timme efter att fotot togs.

ICKEVÅLD - ETT SÄTT ATT LEVA

- Ofta, när jag ser på världen av idag från farfars perspektiv, liknar den mycket en inbiten rökare som inte vill sluta, inte ens efter beskedet att han har lungcancer. Hans reaktion på doktors varningar är: "Jag tänker inte sluta, men det är ni som är läkaren och ni måste bota mig." Och doktorn gör sitt allra bästa, men slutligen dör patienten och alla skyller på behandlingen, inte rökaren som vägrat ändra sina vanor.

Världen - vi - insisterar på att fortsätta våra destruktiva vanor. Jesus, Mohammed, Buddha, eller senare Gandhi, är några av dem som försökt, likt den olycklige läkaren, att kurerar oss. Utifrån sina erfarenheter kom farfar fram till att vi människor måste för enkla våra liv, lära oss bygga mänskliga byar, inga omänskligt stora mega-metropoler utan vare sig hjärta eller själ. Hans syn på ickevåld är därför omfattande.

Den genomsyrar varje aspekt av den mänskliga tillvaron. "Icke våld är inte något klädesplagg, som du kan bära idag och ta av dig i morgon." Det är den hud, som skyddar oss från infektioner och förödelse. Men i vår

strävan att bygga samhällen, har resultatet blivit gigantiska städer, där vi först och främst lär oss försvara vårt eget jag. Något som leder till självishet och självcentrering, grunden som negativismen vilar på.

När människor mest bryr sig om sina egna behov och önskningar, blir medkänsla och respekt en lyxartikel, något man ägnar sig åt i andra hand.

Arun Gandhi

BIDRAG TILL GANDHI TODAY!

Ditt bidrag håller Hoppet vid Liv - i en tid när Icke våld & Fred betraktas som en provokation...

Gör en inbetalning - stor eller liten:
541208-1456 märk "gandhitoday"

Alla bidrag mottages tacksamt!
GandhiToday.org,
tel. +46-18387187,
email: info@gandhitoday.org

*Varma hälsningar,
Janne Wiklund*

Nedrusta kärnvapnen nu!

Efter årtionden av tystnad håller den internationella kärnvapendebatten på att vakna till liv igen. Tecknen på detta blir allt fler och kommer allt tätare. För ganska precis ett år sedan skrev fyra av USA:s främsta tidigare försvars- och utrikespolitiker (Schultz, Perry, Kissinger och Nunn) en gemensam artikel i landets ledande affärstidning Wall Street Journal med ett dramatiskt krav: USA måste gå i spetsen för att nedrusta kärnvapnen!

Tidigare i år återkom de fyra till frågan och denna gång med ett handlingsprogram i punktform. Därtill har de förankrat förslagen hos ett femtiotal tunga befattningshavare ända sedan president Kennedys tid och fram till idag, från Robert McNamara till Colin Powell.

Det innebär att en stor del av USA:s säkerhetspolitiska etablissemang – demokrater likaväl som republikaner men också partipolitiskt oberoende militärer och experter – står bakom detta radikala brott med George W. Bushs nuvarande politik i kärnvapenfrågan. Att artikeln publiceras just nu innebär att den blir hett stoff i den primärvalsdebatt som under de närmaste månaderna går på högvarv.

Gemensamt för förslagen är att de skulle minska riskerna för kärnvapenkrig till följd av olyckshändelse eller felbedömning eller att kärnvapen skulle hamna i händerna på terrorister. Avtalet om icke-spridning av kärnvapen, NPT, måste stärkas. Inte

minst viktigt anser artikelförfattarna det vara att kongressen äntligen ställer sig bakom avtalet om totalt förbud för kärnvapenprov – det har den hittills vägrat göra. Därmed skulle det också bli lättare för Internationella Atomenergiorganet IAEA att övervaka den internationella utvecklingen.

Att det politiska läget i USA förändrats radikalt på senare tid visar information som läckt ut om president Bushs julfirande. På annandag jul tvingades han med sin namnteckning godkänna ett omfattande utgiftsbeslut av kongressen trots att den bestämt vägrat finansiera ett av hans favoritprojekt: att utveckla en ny generation av ”pålitliga” kärnvapen.

Men även bland USA:s allierade börjar det hända saker på kärnvapenområdet. Inte minst har den norska vänsterregeringen utmärkt sig. Utrikesminister Jonas Gahr Støre har nyligen föreslagit en allians mellan nedrustningspositiva regeringar och internationella folkrörelser med samma inriktning. Tillsammans med sin tyska kollega föreslår han också övriga NATO-regeringar att man resolut ska driva kravet på kärnvapenedrustning.

Och inte minst viktigt: Den norska oljefonden, en statlig pensionsfond i mångmiljardklassen, vägrar med regeringens goda minne envist att investera i företag som är inblandade i produktion av kärnvapen. Nu senast

har man tackat nej till två engelska företag inom rustningsindustrin.

Varför uppmärksammas inte allt detta i svenska media? Lars Ingelstam konstaterade i november på Broderskaps debattsida att både regeringen och socialdemokraterna numera ägnar kärnvapenfrågan en rätt förströdd uppmärksamhet. Själv har han framlagt en sexpunktsplan väl värd att ta på allvar. Förhoppningsvis diskuteras den just nu i socialdemokraternas rådslagsgrupp för nedrustning. Här kommer planen på nytt:

- Gör nedrustningsfrågorna, särskilt kärnvapen och NPT, till en huvudpunkt i svensk utrikespolitik under ledning av ett särskilt statsråd
- Följ upp Blix-kommissionens arbete. En brett sammansatt kommitté, med starkt parlamentariskt inslag, bör uttolka innebörden och ge konkreta förslag för svensk politik
- Satsa på fortsatt internationell idé spridning och uppföljning av Blix-kommissionens arbete
- Kräv att kärnvapenedrustning förs upp på EU:s agenda. Ta upp direkta överläggningar med Storbritannien och Frankrike
- Erbjud organisatoriskt stöd samt finansiering för ett permanent NPT-sekretariat
- Säkra och vidareutveckla svensk forskningsexpertis kring upptäckt och analys av kärnvapenhantering.

Bo Wirmark

Tidigare i tidningen Broderskap

Europeiskt Socialt Forum i Malmö, September 2008

Bland de svenska initiativtagarna som Maria Hagberg, KFF, nämner saknar jag föreningen NOdBruk (NOB) som har varit med från allra första början.

NOB är den svenska förgreningen för den internationella bonderörelsen La Via Campesina som även finns på

européisk nivå, CPE (Coordination Paysanne Européenne).

Vid ett tidigare tillfälle i Stockholm fanns det en mycket engagerad kvinnlig CPE-representant med på ESF-möte, fransyskan Morgan Ody. Enligt La Via Campesina är gender-

balansen bärande för bonderörelsens demokratiska syn.

Det finns förankrat i stadgarna. På senaste möte i Malmö var NOB representerat gnom Hans Röö och Thomas Gunnarsson. www.nordbruk.org <<http://www.nordbruk.org/>> .

Susanne Gerstenberg

*kvinnor
för fred*

Internationella Kvinnodagen 8 mars 2008

Därför behövs den åttonde mars

Internationella kvinnodagen firas återigen på lördag, den 8 mars. För snart 100 år sedan instiftades en kvinnodag men utan ett bestämt datum. Det var på Socialistiska Internationalen i Köpenhamn 1910, där över 100 kvinnor från 17 länder deltog. Kvinnorörelsen ville uppmärksamma och främja kampen för kvinnlig rösträtt.

Idén hade uppstått tidigare, kring förra sekelskiftet i dåtidens industriländer, både i USA, Ryssland och andra länder. Den 8 mars blev det 1917 (23 februari enligt den julianska kalendern i Ryssland) då kvinnor i Ryssland strejkade för "bröd och fred" mitt under första världskriget. Kvinnor i tsarriket erhöll rösträtt som följd därav.

Allt sedan dess har kvinnors krav på jämlikhet, fred och rättvisa hållit i sig. 1945 undertecknades för första gången ett internationellt avtal i FN-regi där det slogs fast att jämlikhet mellan män och kvinnor ska vara en grundläggande mänsklig rättighet. Men vägen från avtal till praktisk handling är oändligt lång och stenig.

Kvinnor utgör hälften av världens befolkning, kvinnor är särskilt utsatta i krig, att utesluta kvinnor är resursslöseri och hållbar fred är inte möjlig utan kvinnor. Dessa

insikter står bakom FN-resolution 1325 som FN:s säkerhetsråd antog år 2000. Resolutionen uppmanar medlemsstaterna att se till att kvinnor deltar i konfliktlösningar i alla skeden, även i förebyggande syfte. Kvinnor ska delta på alla beslutsnivåer i nationella, regionala och internationella samband. I 80 år hade frivilligorganisationer jobbat för att få in kvinnor som aktörer i arbete för fred och säkerhet. Operation 1325 i Sverige, bestående av representanter från sex kvinnoorganisationer, ser nu till att resolution 1325 blir känd och inarbetad på hemmaplan men även internationellt. PR-arbete, att arrangera seminarier och utbildningar hör till operationens uppgifter.

En mera fredlig och jämlik värld är inte i sikte. Men kvinnornas tro på den finns kvar och viljan att arbeta för en rättvisare och därmed fredligare värld. I Israel demonstrerar de så kallade Kvinnor i svart varje fredag kväll sedan 1988. Även i Sverige samlar sig Kvinnor i svart i Uppsala och Stockholm i samma syfte. Det är som med de strejkande kvinnorna i Ryssland 1917: till sist fick de rösträtt. Utan en ständigt droppe urholkas inte stenen. Därför behövs den 8 mars, en komihåg-dag för en fredligare värld.

Susanne Gerstenberg

Kvinnor för Fred i Laholm

I Laholm blev det en liten manifestation på Stortorget. Olika föreningar stod för den, Kvinnor för Fred, den lokala FN-föreningen, s-kvinnor och den kosovoalbanska föreningen.

Ett femtontal kvinnor och några barn deltog. Försedda med paroler på bröst och rygg ("sandwichskyltning") bildade kvinnorna en ring och gick sakta och ordlöst runt, sedan vandrade hela gruppen efter varandra runt torget. Ingen kunde undgå budskapen som "Lika lön för båda kön", "Glöm aldrig Fadime", "Ingen heder i mord", "Konfliktlösning utan våld - alltid, alltid".

Till sist samlades gruppen igen i en ring framför gamla Rådhuset. Högt skanderade de sina texter. Efter en halvtimme var demonstrationen.

Foto: Susanne Gerstenberg

Kvinnor för Fred i Kiruna

Barbro Nilsson, Karin Molin, Eva Jonsson, Ilona Riesz, Edla Lanto och Gun-Britt Mäkitalo.

...demonstrerade mot ett svenskt medlemskap i Nato på den internationella kvinnodagen. Kvinnor för fred arrangerade demonstrationer på många platser i landet i lördags. På riksplanet har organisationen solidariserat sig i frågan om våld mot kvinnor och hedersrelaterat våld.

I Kiruna valde man ett annat tema. Gamla skyltar – Vi kände att vi ville protestera mot Nato som organisation och att Sverige tillåter Nato att genomföra flygövningar på svensk mark, säger Gun-Britt Mäkitalo. Enligt skyltarna är Nato "hotet mot fredsviljan, samförståndet, solidariteten och demokratin.

– Det är gamla skyltar som vi kunde damma av. Det känns som att vi håller på att smyg-gå-med i Nato, säger Gun-Britt Mäkitalo.

*Hans Sternlund
Norrländska Socialdemokraten*

Berit Ås talade på Sergels torg i Stockholm, den 8 mars 2008

Foto: Eva Lidman

Häxbränning i Sverige år 2008!!

Hur lågt har Sverige sjunkit i sin etik??

Just på Internationella Kvinnodagen 8 mars 2008 får en låt- en schlager som förhärslig häxbränning näst högsta antal röster av TV-tittarna. Skall inte melodifestivalen vara en positiv underhållning?

Häxbränning är tortyr och mord.!
- är det positivt?

Vi trodde att Sverige övervunnit denna sorts bestraffning av kvinnor. Vilka idoler och förebilder får våra barn och ungdomar? Hur mycket våld ska de utsättas för och ändå inte ta skada? Snart behövs ännu fler kvinnofridshus och barnahus.

Vi får ej glömma att om Nordman med häxbränningen segrar i Globen är det Sveriges ansikte i Europa och kanske hela världen vid Eurovisionen Grand Prix.

I Kiruna uttryckte dessutom Bert Karlsson, hela Sveriges Schlager-Pappa, sin avsky för den j...la jojken, som han anser att ingen vill höra på. Skandalöst för en "heders-gäst" i Kiruna. Hoppas han ber befolkningen om ursäkt. Tyck till om häxbränningen.

*Kiruna den 10 mars 2008
Ilona Riesz
Kvinnor för Fred i Kiruna*

**NATO är hotet mot
Fredsvilja - Samförstånd - Demokrati!**

Sveriges neutralitet är hotad; säg nej till Nato!

- * Visste ni att vårt luftrum används i Vidsel till NATO - övningar?
- * Visste ni att Nato är en kärnvapenmakt?
- * Visste ni att krig inte löser problem utan skapar nya?
- * Visste ni att svenska vapen dödar kvinnor och barn?

Världen ser för djävlig ut: Militärjuntan i Burma, Helvetet i Zimbabwe, Svält och lidande i Sudan, Krig och dödande i Irak och Afghanistan.

- Vi säger NEJ till förtryck av kvinnor.
- Vi säger JA till mänskliga rättigheter för kvinnor i alläder och kulturer.

*Gun-Britt Mäkitalo
Kvinnor för Fred, Kiruna*

**Kvinnor för Fred
i Stockholm**

**Förbannad är jag
ganska ofta
Ami Lönnroth
Ordfront Förlag**

I boken "Förbannad är jag ganska ofta", utgiven av Ordfront i samarbete med Kvinnor för Fred, gör journalisten och författaren Ami Lönnroth djupintervjuer med kvin-

nokampen Berit Ås "vars teorier om härskarteknikerna blivit för feminismen vad Marseljäsen var för Franska revolutionen". (Katarina Mazetti)

Berit Ås är inte bara pionjär inom kvinnokampen – hon är även professor i socialpsykologi, har startat ett Kvinnouniversitet och var en gång Norges första kvinnliga partiledare. Boken som är en ovärderlig källa till kunskap är både lärorik och rolig.

*"Aldrig, aldrig, aldrig ger vi upp"
sjöng vi på 70-talet när vi tillsammans
startade Kvinnor för Fred".*

**Boken kan beställas genom KFF till specialpriset
150 kr + porto.- tel 08/667 97 27 el.kff@telia.com**

KVINNOR I SVART

Historik över en internationell rörelse bland Kvinnor För Fred

Den internationella rörelsen Kvinnor i Svart startade i Jerusalem i januari 1988, en månad efter den första palestinska intifadan brutit ut. En liten grupp israeliska kvinnor påbörjade då en enkel form av protest. De samlades en gång i veckan, vid samma tid och på samma plats, i en central gatukorsning, klädda i svart och i händerna en skylt med formen av en svart hand och text med vita bokstäver "Stoppa ockupationen".

Idén spred sig snabbt och spontant till andra delar av Israel. Denna enkla protest var lätt att genomföra. Ingen behövde bege sig till en stad. Kvinnorna kunde ha sina barn med sig, inga slagord eller rop, mediet var budskap nog. Inom några månader hölls "vakor" över hela Israel.

Några månader senare började "solidaritetsvakor" hållas i andra länder, i USA och Kanada, i Europa och Australien. På somliga platser var "vakorna" i första hand judiska, på andra håll blandade, judiska och palestinska. Kring 1990 tog sig Kvinnor i Svart olika uttryck i olika länder. Ibland gällde protesterna inte bara den israeliska ockupationen. I Italien protesterar man också mot mafians våld, i Tyskland mot nynazism och rasism.

I Belgrad och Zagreb har man gett exempel på multi-etniskt samarbete. I Indien har "vakor" hållits för att få slut på religiösa fundamentalisters dåliga behandling av kvinnor. Kvinnor i Svart har blivit en rörelse bland medvetna kvinnor i hela världen.

"Vakorna" är en protest mot våld, krig, konflikter. Varje "vaka" är självständig, men den svarta klädseln symboliserar sorg och medkänsla med våldets offer. Det som förenar är kravet på rättvisa och en värld fri från våld.

Kvinnor i svart i Israel vann Aachen Peace Prize 1993, staden San Giovanni d'Asso i Italien Peace Award 1994, The Jewish Peace Fellowship's "Peace maker Award" 2001. År 2001 hedrades Kvinnor i svart med Millennium

Peace Prize for Women av UNIFEM - the United Nations Development Fund for Women.

Den 8 juni 2001 höll mer än 100 grupper av Kvinnor i Svart, runt om i världen, "vakor" i protest mot Israels pågående ockupation av palestinska områden. Denna internationella protest initierades och organiserades av the Coalition of Women for a Just Peace, en paraplyorganisation av tio israeliska kvinnofredsorganisationer.

***I solidaritet med Women in Black demonstrerar
Kvinnor för Fred i Uppsala varje torsdag och i
Stockholm varje lördag.***

***Vill du delta?- ring KFF 08/667 97 27 eller
0174/21057. Mejl:kff@telia.com***

OSSE - Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa

OSSE:s syfte är att förebygga och lösa konflikter fredligt genom förtroendeskapande åtgärder och genom samarbete kring ekonomi och miljö. Andra uppgifter är att främja mänskliga rättigheter och minoriteters ställning.

Framväxt och uppgifter

Andra världskriget slutade utan fredsavtal och avslöstes av det kalla kriget mellan Öst och Väst. 1975 undertecknades det epokgörande Helsingforsavtalet som resultat av en europeisk säkerhetskonferens, ESK. Där förenades två önskemål. Sovjetunionen ville fastställa de gränser som blivit en följd av andra världskriget, Väst ville få gehör för mänskliga rättigheter och religionsfrihet. Ett nätverk av frivilliga Helsingforskommittéer växte sedan fram. Efter ett antal konferenser, bl a i Stockholm 1985/86, bildades OSCE, (Organization for Security and Cooperation in Europe.) genom beslut i Paris 1990 och Budapest 1994.

Arbetet är upplagt i tre korgar: politiskt-militärt samarbete, ekonomiskt och miljöinriktat samarbete samt mänskliga rättigheter.

OSSE:s politiskt-militära verksamhet går ut på att skapa förtroende istället för misstänksamhet, fiendskap och avskräckning. Ett system av tidiga varningssignaler bidrar

till detta. Sovjetunionens upplösning och EU:s tillkomst ändrade förutsättningarna i grunden. I Parisstadgan 1990 förklarades att säkerheten var jämlik för alla länder och alla åtog sig att bygga och stärka demokratin som det enda styrelseskicket. Totalt ingår 56 stater i OSSE - alla stater i Europa plus USA och Kanada samt de tidigare sovjetiska delstaterna i Centralasien och Kaukasus.

Status och organisation

OSSE har en unik ställning bland de olika samarbetsorganisationerna i Europa genom att vara erkänd av FN som regionalt organ. Deltagarstaterna ska enligt FN-stadgan art. 52:2 "göra sitt yttersta för att åstadkomma fredliga lösningar av lokala tvister... innan de hänskjuter dem till säkerhetsrådet.". OSSE:s sekretariat ligger i Wien och leds av en generalsekreterare. En gång i veckan möts deltagarländernas diplomater i Permanenta Rådet. Varje år väljs ett ordförandeland, vars utrikesminister leder arbetet. Sverige var ordförande 1992. Utrikesministrarna möts en gång om året och stats- och regeringscheferna med oregelbundna mellanrum. Beslut fattas enhälligt. Från Wien administreras ett tjugotal konfliktförebyggande "missioner" som har en omfattande närvaro i olika länder. I Warszawa ligger Kontoret för demokratiska institutioner och mänskliga rättigheter (ODIHR). Kontoret handhar bl.a. valövervakning. OSSE:s kontor för nationella minoriteter ligger i Haag.

OSSE NÄTVERKET!

Nätverket, som består av ett antal frivilligorganisationer samt enskilda medlemmar, ordnar möten och seminarier och tar initiativ till träffar med Utrikesdepartementet och de tjänstemän som håller i utformningen av Sveriges agerande i OSSE. Nätverket ordnar också träffar med de svenska riksdagsledamöter som ingår i OSSE:s parlamentarikerförsamling, OSSE-PA samt personer med praktisk erfarenhet av OSSE:s fältverksamhet.

Nätverket följer arbetet vid OSSE:s konferenser och kan bekosta deltagandet för medlemmar, i mån av statliga bidrag, vid de årliga konferenserna om mänskliga rättigheter och fria val (HDIM).

Nätverket håller kontakt med OSSE:s organ i Wien, Prag, Warszawa och Haag samt parlamentarikernas sekretariat i Köpenhamn. Vid årsmötet har varje medlemsorganisation en röst. Nätverket uttalar sig inte för medlemsorganisationerna.

Ordförande: Rolf Ekéus, e-post: rekeus@gmail.com
Kontaktperson: Karin Emsgård, Örnbergsgården 14, 14640 Tullinge, Telefon 0733-764531, e-post: karin.emsgard@kvinnoforum.se

Styrelseledamöter:

Mattias Elisch, Karlskrona,
Hampus Brynolf, Stockholm,
Avni Dervishi, Liberala Invandrarföreningen, Stockholm
Karin Emsgård, S-kvinnor i Stockholm
Anna-Lisa Eneroth, IKFF:s ordförande, Växjö
Stefan Gaspar, enskild ledamot, Bandhagen
Urban Gibson, Sollentuna, Kristna Fredsrörelsen
Anna Hellstrand, IKFF
Seppo Isotalo, Älvsjö Socialdemokrater
Olof Kleberg, Sveriges Internationella Liberala Center
Gunnar Lassananti, Olof Palmes Internationella Center
Ingela Mårtensson, Göteborg, Kvinnor för Fred
Jan-Erik Nyberg, Svenska kyrkan i Sollentuna
Allan Schwartz, Skellefteå, Centralförbundet Roma Int.

På webbplats: www.osce-ngo.net finns information om OSSE och länkar till OSSE:s olika organ samt information om nätverket och dess medlemmar. Plusgiro: 85 67 08

OSSE-nätverkets medlemsorganisationer

Amnesty International, svenska sektionen
Centerpartiets intern. stiftelse
Forum Syd
Intern. kvinnoförbundet för fred och frihet, IKFF
Kristna Fredsrörelsen
Kvinnor för Fred, KFF
Liberala invandrarföreningen i Stockholm
Ljus i Öster
Lottarörelsen
Olof Palmes Internationella Center (OPIC)
Peace Quest
Rådgivningsbyrån för asylsökande
Rädda Barnen
Swedish International Liberal Center, SILC,
S-kvinnor i Stockholm
Svenska Helsingforskommittén
Svenska kyrkans kyrkokansli
Svenska kyrkan i Sollentuna
Sveriges Fredsråd (SFR)
Sveriges kristna råd (SKR)
Älvsjö Socialdemokrater
Därtill har föreningen cirka 26 enskilda medlemmar

*Kvinnor
för fred*

Påminnelse!

RIKSÅRSMÖTET 2008

**Lördagen den 26 april
kl 11.00 -16.00**

**ABF, Per-Albin rummet,
Sveavägen 41, Stockholm**

Program:

11.00 - 13.00

Årsmötesförhandlingar

13.00 - 14.00

Paus/Fika

14.00 -15.00

"Kvinnorna i Suleymaniah"

Awaz Daleni och Maria Hagberg

15.00 -16.00

Hur skall vi fortsätta?

Diskussion om KFFs framtid.

T-bana till Rådmansgatan

Till alla miljö- och fredsgrupper/föreningar, FN-föreningar, hembygdsföreningar m.fl.

EN SPÄNNANDE UTMANING! RÄDDA VÄRLDEN!

Det är bråttom – men vi måste få tid och plats att diskutera och tänka tillsammans. När är nu? Nu har varit länge nog nu! Vilkas ansvar? Vi alla – politiker, journalister, konstnärer, radio-TV-folk, kapitalister och andra samhällsmedborgare måste ta vårt ansvar för den miljö- och klimatförstöring som pågått och bara fortsätter att pågå – innan det blir för sent. Vi kan inte fortsätta så här längre.

Hur börja? Alla kan vi vara med i diskussioner, samtalsgrupper och debatter. Därför att nu behöver ett annat sätt att existera formuleras och förverkligas. En hållbar solidarisk livsstil kan bli en fredligare värld.

Vi har alla något att bidra med och vi kan hjälpas åt. Med kreativitet och fantasi kan vi skapa ett nytt och spännande samhällssystem – nämligen om vi blir många kan vi kräva förändring. Den viktiga tillväxten skall ske kulturellt och i våra hjärnor.

Vi är en grupp personer som håller på att formulera ett grundmaterial för gruppdiskussioner, som vi tänker oss över hela landet, för att få många att tillsammans tänka i nya banor och skapa den vi-känsla som behövs för en nödvändig förändring av samhällssystemet.

Därför vänder vi oss till alla tänkbara organisationer och föreningar för att få hjälpa att sprida information om och/eller starta dessa samtalsgrupper. Ni har säkert sedan länge egna program på gång som vi hoppas att ni kan samordna eller komplettera med våra idéer för allas bästa i kampen för en bättre och fredligare värld.

**VILL NI VARA MED I ETT JÄTTESTORT OCH
VIKTIGT SAMARBETE FÖR EN NY MÖJLIG
FRAMTID?**

Svara med namn och adress på en kontaktperson att skicka material till när vi har det färdigt.

Christina Ringsberg, KFF Göteborg
Heleneviksvägen 19, 43136 Mölndal
031-276306/ 0708-939451

Fallujainsamlingen

Falluja har blivit en symbol för såväl USA:s medvetna massförstörelse av irakiska städer som det irakiska folkets motstånd mot ockupationen.

20.000 kronor har överlämnats till en grupp kvinnor som med fara för sina liv tagit sig in i bl.a de av USA bombade städerna Al Qaim och Falluja med mediciner.

20.000 kronor har med hjälp av Studiecetret för mänskliga rättigheter och demokrati gått till flyktingar från Falluja.

Fallujainsamlingens insamlade medel går oavkortat till offren för USA:s ockupation.

Framför allt till sjukvård i bombade städer.
Revisor: Tomas Bolme

Sänd in ditt bidrag till pg: 116 73-1

IrakSolidaritet har kvinnofilmen The Women's Story. En dokumentärfilm gjord av irakiska kvinnor om kvinnor i Irak under ockupation. Ett starkt dokument som kan bidra till diskussion. Kan visas som diskussionsunderlag sammankomster!

Kontakt: info@iraksolidaritet.se
Hemsida: www.iraksolidaritet.se

SAMLA

Kvinnor För Freds styrgrupp

GÖTEBORG

Gudrun Tiberg, Silvermyntsg. 9, 414 79 Göteborg
031/62 67 01, gudrun.tiberg@gmail.se
Karin Jonegård, Furuvägen 17, 430 90 Ökerö
031/96 68 52, karinjonegard@spray.se

HALMSTAD/LAHOLM

Anna-Lena Hultgren,, Toffelgatan 1 B
312 34 Laholm, tel 0430/171 88

KIRUNA

Gun-Britt Mäkitalo, Lars Johanssons väg 14, 9tr
98131 Kiruna, 0980/61 386,
098061386@bredband.se
Barbro Nilsson, Hermelinsgatan 89 E,
981 33 Kiruna, 0980/14 922

LINKÖPING

Barbro Linderöth, Kolbytemon Rosendal
585 97 Linköping, 013/88 107
linderöth.barbro@telia.com

STOCKHOLM

Eva Paulsson, Fatburgsgatan 29 A,
118 54 Stockholm, 08/668 87 75
Lena Palmstierna, Landåvägen 10, 131 49 Nacka
08/718 53 72

SUNDSVALL

Gertie Gajner, Vinkeltået 12 A, 853 53 Sundsvall
060/12 22 98
Hjördis Johansson, Faktorigatan 6,

UPPSALA

Astrid Möller, Faringe-Bärby, Johannelund
740 10 Almunge, 0174/210 57,
amjohannelund@hotmail.com
Kerstin Liljedahl, Tiundag 47
75230 Uppsala, 018/1306
kerstinliljedahl@telia.com

ÖREBRO

Marianne Skanse, Åbackeg. 3 1 tr
702 32 Örebro, 019/250610
marianneskanse@bredband.netDS

NÄSTA SAMLA
25 April 2008

KONTAKTKVINNOR

Alingsås: Cahtarina Stenberg, Åsgatan 1
441 51 Alingsås, 0322/63 74 69

Enköping: Marianne Kekonius, Nederby Vallby,
745 98 Enköping, 0171/81 333
e-post:marianne.kekonius@lul.se

Göteborg: Gun Holmertz, Fjällkåpan 6,
42 449 Angered, 031/331 08 61

Halmstad/Laholm: Agneta Eriksson,
Gaggegatan 17 302 41 Halmstad, 035/129150
e-post:eriksson.035129150@telis.com

Kiruna: Eva Jonsson, Åkaregatan 8 A
98 132 Kiruna, 0980/19 403. Kotor:Falks hus,
Finngatan 4, 98 331 Kiruna

Linköping: Barbro Linderöth, Rosendal,
Skeda, 58 597 Linköping, 013/88 107

Lund: Ninna Widstrand, Ö. Vallgatan 57
223 61 Lund, 046/152291,
e-post:ninna.widstrand@swipnet.se

Ludvika: Elise Kulla, Östra Storgatan 16 A
771 50 Ludvika, 0240/16 229

Lysekil: Inger Sterneskog, Ga Strandg.41 B
Lgh 16, 453 31 Lysekil, 0523/160 20

Norrköping: Eila Ekener, Ölandsgatan 7
602 36 Norrköping, 011/10 50 56

Stockholm: Lena Palmstierna, Landåvägen 10
131 49 Nacka, 08/71 85 372

Sundsvall: Gertie Gajner, Vinkeltået
12 853 53 Sundsvall, 060/12 22 98,
e-post:gertie.gajner@forv.mh.se

Uppsala: Kersti Ertem, Ewa Lagerwalls väg 28,
756 43 Uppsala. kersti.ertem@bredband.net

Vänersborg: Anna-Bodil Bengtsson, Kronog.25 B
462 30 Vänerborg, 0521/19 436

Värnamo: Inger Peterson, Slottsvägen 8
331 00 Värnamo, 0370/16 738

Örebro: Marianne Skanse Irisgatan 8,
703 53 Örebro, 019/25 06 10

Östersund: Eivor Nordman, Na Strandv. 19
832 41 Frösön, 063/12 88 57

Östhammar: Karin Haukala, Sydvästra gräng 2,
742 00 Östhammar, 0173/21 682

Medlemsavgifter 2008

Årsavgift Riks 170 kr, Pg 439 12 25 -2
Stödmedlem 100/år, stud + fam.medl 50kr/år
Stockholm + 70 kr = 240 kr Pg 87 36 27-4
Uppsala + 80 kr = 250 kr Pg 55 41 16-4

Glöm inte att ange avsändare

*Kvinnor
för fred*

5-års dagen av invasionen i Irak samlade tusentals i protestaktioner i Göteborg - i Stockholm - i världen!

Mikael Wiehe tolkade Bob Dylan för tusentals människor som deltog i demonstrationerna, på Sergels torg i Stockholm, inför 5-årsdagen av den olagliga invasionen av Irak,

I Göteborg (bilden) samlades en stor demonstration för att protestera mot USAs krig i Irak.

I USA pågick en historisk fyra dagars krigstribunal där hundratals krigsveteraner i nakna vittnesmål avslöjade sanningen om ockupationen.

Jan Wiklund

Kvinnor för Fred

Gamla Brogatan 27, 111 20 Stockholm, Red: Breda gatan 6, 115 21 Stockholm

Tel/fax: 08/667 97 27- Mobil 076/117 97 27

Organisationsnummer 802 010-4603